గేటుకు ఇరువక్కలా రెండు పోకచెట్లున్న ఆ డాబా ఇంటిముందు 'గవర్నమెంట్ పెన్షనర్' అని వ్రాసి ఉన్న బోర్డు ఉంది. ఇంజనీరు మధుసూదనరావు, సతీమణి విశాలాక్షి, అనుంగుపుత్రుడు శ్రీను దిగారు.

దిగుతూనే ఇంటిని మెచ్చుకుంది విశాల, "అప్పుడే అంబియన్స్ చాలా బావుందండీ" అని.

ఇంట్లో దిగిన మరునాడే పక్కనే చిన్న పూరిల్లు వేసుకుని ఉంటున్న ఇంటావిడ వచ్చి పలకరించింది. చిన్న పైనా సన్నపిసుగులా ఉంది. తలమీదుగా ఒక దుప్పటి కప్పుకుని ఉంది. నగలూ, దుస్తులూ, బొట్టూ లేక పోవడం చూసి వాళ్ళు మహమ్మదీయులని గ్రహించు కుంది విశాల.

ఆ ఇంటావిడ మాటలద్వారా విశాలకు తెలిసిన విష యాలివి: "భర్త మిలిటరీలో ఉన్నాడు. ఎలాగో కష్టపడి భూములూ, పుట్రా అమ్మి ఇల్లు కట్టుకున్నారు. ఒకరి జోలికి పోయే మనుష్యులు కారు. కరువుకాలం కాబట్టి అయ్యగారితో చెప్పి, అద్దెడబ్బులు నలభై మీద ఒక పది ఎక్కువ వేయించాలి."

జీతంతోబాటు పై రాబడి, సంపాదన ఉన్న అర్జన పరుని భార్యకు అదేమంత కష్టం? 'సరే' అనేసింది విశాల. ఇంటావిడ గొంతుక చాలా కర్కశంగా ఉంది. ఇద్దరి ఇళ్ళకీ మధ్య తడికలే అడ్డం! ఆ తడిక సందులోంచి వెళ్ళిపోయింది ఇంటావిడ.

కాసేపట్లో వాళ్ళ ఇంటినుండి ఆవిడ కఠోర స్వరం వినిపించింది ఉద్రేకంతో, "ఒసేయ్, భూతమ్మా, తలు పేసుకో. వంట తయారుగా ఉంచు. నేను పోతున్నా" అని.

విశాల కుతూహలంగా తొంగి చూసింది. ఇంటావిడ బయటికి వెళ్ళిపోయినట్టుంది. తలుపులు దభాలున మూసుకున్నాయి. మరుక్షణంలో సన్నని కూనిరాగం వినిపించింది. "యే సాల్ పహలే, ముఝే తుమ్ సే ప్యార్ థా..."

'ఎవరిదబ్బా ఇంత మధుర కంఠం?' అనుకుంటూ అటువైపే చూపులు నిగిడ్చింది విశాల, వంటింటి కిటికీ లోంచి. పక్క ఇంటిలోనుండి బిందె పట్టుకుని ఒక యువతి బయటికి వచ్చింది, పెరటిబావి దగ్గరికి.

పసుపు రంగులో ఆమె ఒళ్ళు మెరుస్తూంది. జుట్టు చిందరవందరగా ముఖంమీద పడుతూంది. చెవులకు పొడుగాటి జూకాలు. చెవి పొడుగునా ఏవో ఆభరణాలు ఉన్నాయి. కాళ్ళకు కడియాలు, పట్టీలు ఉన్నాయి. పొడుగాటి జడ పిరుదులమీద కదులుతూంది. ఆమె వేసుకున్న దుస్తులు అస్తవ్యస్తంగా ఉండి, శరీరపు ఎత్తుపల్లా లను మరింత అందంగా చూపుతున్నాయి. బొద్దుగా ఉన్నా, చెక్కిన శిల్పంలా ఉన్న ఆమెను తానుకూడా ఒక స్త్రీయేనన్న విషయం మరిచిపోయి నిర్నిమేషంగా చూసింది విశాల.

పాట పాడుతూ అవలీలగా బావిలోనించి నీళ్ళు తోడిందామె. బిందె చంకను పెట్టుకుని లోపలికి పోతూ పీచపల్లాంటి కనురెప్పలను కొద్దిగా వాల్చి, ఓరగా విశాల వైపు ఒక చూపు విసిరి మరీ వెళ్ళింది.

'మొగల్ సుందరి' అనుకుంది విశాల. ఆ మొగల్ సుందరి పేరు గుల్‌రుఖ్.

• • •

ఆ ఊరికి వచ్చి కొద్ది రోజులయింది. ఇరుగుపొరుగు వారితో పరిచయమయ్యారు. మహిళామండలిలో సభ్యురాలుగా చేరింది విశాల.

బాహ్యసౌందర్యంకన్న అంతస్సౌందర్యం ఎన్నో రెట్లు గొప్పదని, అదే నిజమైన సౌందర్యమనీ, శాశ్వతమని ఏమేమో చెబుతారు. ఎంత చెప్పినా సమాధానపడటం జరగదు. ఏమంటే నశ్వరమే అయినా బాహ్యసౌందర్యానికి ఉన్న శక్తి, ప్రభావం ఒకంతట తరగవు. అన్నిటికన్న ముఖ్యం బాహ్య సౌందర్యం చాలా అరుదుగా కనిపిస్తుంది. ఆ సౌందర్యం వరించినవారి జీవితాలుమాత్రం సాధారణంగా సుఖప్రదాలు కావు, అదేమి శాపమో!

ఒకనాటి సాయంత్రం మహిళా సంఘం సభ్యురాలు సుమిత్రను ఆహ్వానించింది, "మా ఇంటికి రండి ఒక సారి" అని.

"మీ ఎడ్రసు చెప్పండి వస్తాను" అందామె.

విశాల తన ఇంటి ఎడ్రసూ, గుర్తులూ చెప్పింది. విశాల చెప్పింది వింటూనే సుమిత్ర కళ్ళు పెద్ద వైనాయి.

"ఏమిటి? ఆ కాదర్ కూతురు ... అతని ఇంట్లోనా మీరు దిగింది?"

"ఏం?" ఇరుగుపొరుగుద్వారా విన్న మాటలను ధ్రువపరుచుకోడానికి అన్నది విశాల.

"అది మాంచి రంగూన్ రౌడీ! హాలీవుడ్ నటిలాగా ఆరుగురు భర్తల్ని మార్చింది తప్పుడిదే. ఇన్ని రోజులయినా మీకు తెలియలేదా? అబ్బో! ఆ ఇంట్లో దిగిన వాళ్లెవరూ మూడునెలలకంటే ఎక్కువ ఉండలేరు. దాని తల్లి కంఠం విన్నారా ఎప్పుడైనా? ఈ ఊరంతా ఏకమయినా, ఆఖరికి సుప్రీం కోర్టు జడ్జికూడా ఆమెతో వాదించి నెగ్గలేడు. ఇక ఆమె కూతురంటారా? కేవలం చూపులతోనే కొంపలు కూల్చేస్తుం దది. అయినా మన జాగ్రత్తలో మనం ఉంటామనుకోండి. ఎందు కయినా మంచిది, దాంతో అట్టే పరిచయం చేసుకో కండి."

"ఆఁ మనిషి అదేం చేస్తుంది? ఎవరి దోవ వారిదీ!" అని విశాల అనేసిందేగానీ, మనసులోమాత్రం కొద్దిగా దిగులు మొదలయింది.

సుమిత్ర చెప్పినట్టే ఆమెకు ఇప్పటికి పరిచయమైన వాళ్ళంతా చెప్పారు. మధుమీద ఆమెకు అమితమైన విశ్వాసం ఉన్నా, ఎందుకో చెప్పరాని వైక్లబ్యం బయలు దేరిం దామె మెదడులో. కానీ, ఇంటికి వచ్చి భర్త ముఖం చూశాక ఆమె మనసంతా ఎంతో తేలికయిపోయింది.

'ఛ. తోటి స్త్రీ సౌందర్యాన్ని చూసి ఓర్వలేని వాళ్లంతా అలాగే చెబుతారులే. వాళ్ల మాటలకేం?' అనుకుంది.

2

ఆవేళ ఆదివారం. మధ్యాహ్నం మూడుగంట లవు తూంది. మధు గాఢనిద్రలో ఉన్నాడు. విశాల రేడియో సన్నగా పెట్టుకుని, 'మల్లీశ్వరి' శబ్దచిత్రం వింటూంది.

"అమ్మగారూ, అమ్మగారూ" అని పెరటివైపు నుండి సన్నగా పిలుపు వినిపించింది. పక్క ఇంట్లో రోజస్తమానం హిందీ కూనిరాగాలు తీసే సుస్నిగ్ధ కంఠ మది. విశాల చివాలున లేచి తలుపు తీసుకుని పెరట్లోకి వెళ్ళింది. మొగల్‌సుందరి మూడేళ్ళ శ్రీనుని ఎత్తుకొని గోడవారగ నిలబడిఉంది. శ్రీను నోటినిండా, చేతులనిండా మన్ను అంటుకుని ఉంది.

మొదట పలకరించడానికి విశాల కేదో సంకోచం లాంటిది పుట్టుకువచ్చింది. అంటరాని వస్తువును చూస్తున్నట్టు దూరంగానే నిలబడిపోయింది.

ఆ పచ్చని నిండైన మనిషి బుగ్గలపై మధ్యాహ్నపు ఎండ పడి జారిపోతూంది.

"బాబుగారున్నారా ఇంట్లో?" అన్న దామె.

"ఉన్నారు. ఎందుకూ?" అన్నది విశాల స్వరంలోకి కఠినత్వాన్ని తెచ్చుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

ఈ జవాబు వినగానే ఆమె భయపడినట్టు కంఠ స్వరాన్ని చాలామట్టుకు తగ్గించి, "అమ్మో, అయితే నే పోతానమ్మా. చూడండి. ఈ తడిక సందులోనుండి మా వాకిట్లోకి వచ్చి చాటుగా మన్ను తింటున్నాడు మీ బాబు! బాగా బుద్ధిచెప్పండి" అని శ్రీను బుగ్గల్ని గట్టిగా గిల్లి, విశాలకు అందియ్యబోయింది వాణ్ణి. శ్రీను రాగాని మొదలాయించాడు.

'వెంకి వెధవ! దీని రూపం చూసి వీడుకూడా ప్రేమించేసినట్టున్నాడు' అని మనసులో అనుకుని, "వస్తావా, రావా?" అని కళ్లెర్రజేసింది విశాల.

"అమ్మో, అమ్మో! కోప్పడకండి. పోనీ, ఏడ్చినప్పుడు మీకు తెచ్చి ఇస్తాను లెండి. వీడు మా పిల్లాడు" అని తల అటూ ఇటూ తమాషాగా ఆడించి, నవ్వుతూ తడిక వారనుండి వాళ్లింటికి వెళ్లిపోయింది. అలా వెళ్లి పోతూన్న ఆమెలో ఏమీ చెడు కనిపించలేదు విశాలకు.

ఆనాటినుండి గుల్‌రుఖ్ ఏదో సందర్భంలో విశాలను పలకరిస్తూండేది. తళుక్కులు విసురుతూ కబుర్లు చెబుతూండేది. ఆ కబుర్లనుండి, ఆమె దృష్టినుండి ఎంతగా తప్పించుకుందామన్నా విశాలకు వీలయ్యేది కాదు. ఒక్కోసారి విశాలకు ఆమె పిలుపు వినిపించనట్టు వచ్చేయ బోయినా, "ఏమమ్మా, ఎంత పిలిచినా పలకరు? నేనేం తప్పు చేశాను? ఇదుగో, ఈ కర్రతో కొట్టండి. మీ కోపం తీరిపోతుంది" అనేదామె, తడికలోంచి ఒక వెదురుబద్ద విరిచి ఇస్తూ.

మధు కనిపిస్తేమాత్రం తలమీదుగా ముసుగు కప్పుకుని గబగబ లోపలికి వెళ్లిపోయేది. ఆమె మొహంలో భయభక్తులు లీలగా కనిపించేవి. 'ఫరవాలేదు' అను కుంది విశాల.

క్రమక్రమంగా విశాలకు ఆమెపట్ల సానుభూతి జనిం చింది. "పాపం, ఊరంతా వీళ్లని వెలివేసేసినట్టు చూస్తున్నారు. స్నేహం అన్నది కరువయిపోయి నట్టుంది. పాపం, ఎంతగా పాకులాడుతూంది నాతో మాట్లాడాలని!" అని జాలిపడిం దొకసారి భర్త దగ్గర. మధు నవ్వేసి ఊరుకున్నాడు.

గుల్‌రుఖ్ భర్త అప్పుడప్పుడు వస్తూ ఉంటాడు. అతను వచ్చినప్పుడల్లా వాళ్లింట్లోంచి పెద్ద వాగ్యుద్ధం వినపడుతూ ఉంటుంది వీథిలో వాళ్లందరికీ. ఆ యుద్ధం అంతా ముగిశాక ఆ భర్త అనబడే అతను మౌనంగా రోడ్డుమీద నడుస్తూ పోతూండటం విశాల చూస్తూ

ప్రమీలాకుమారి

విశాలి హృదయం

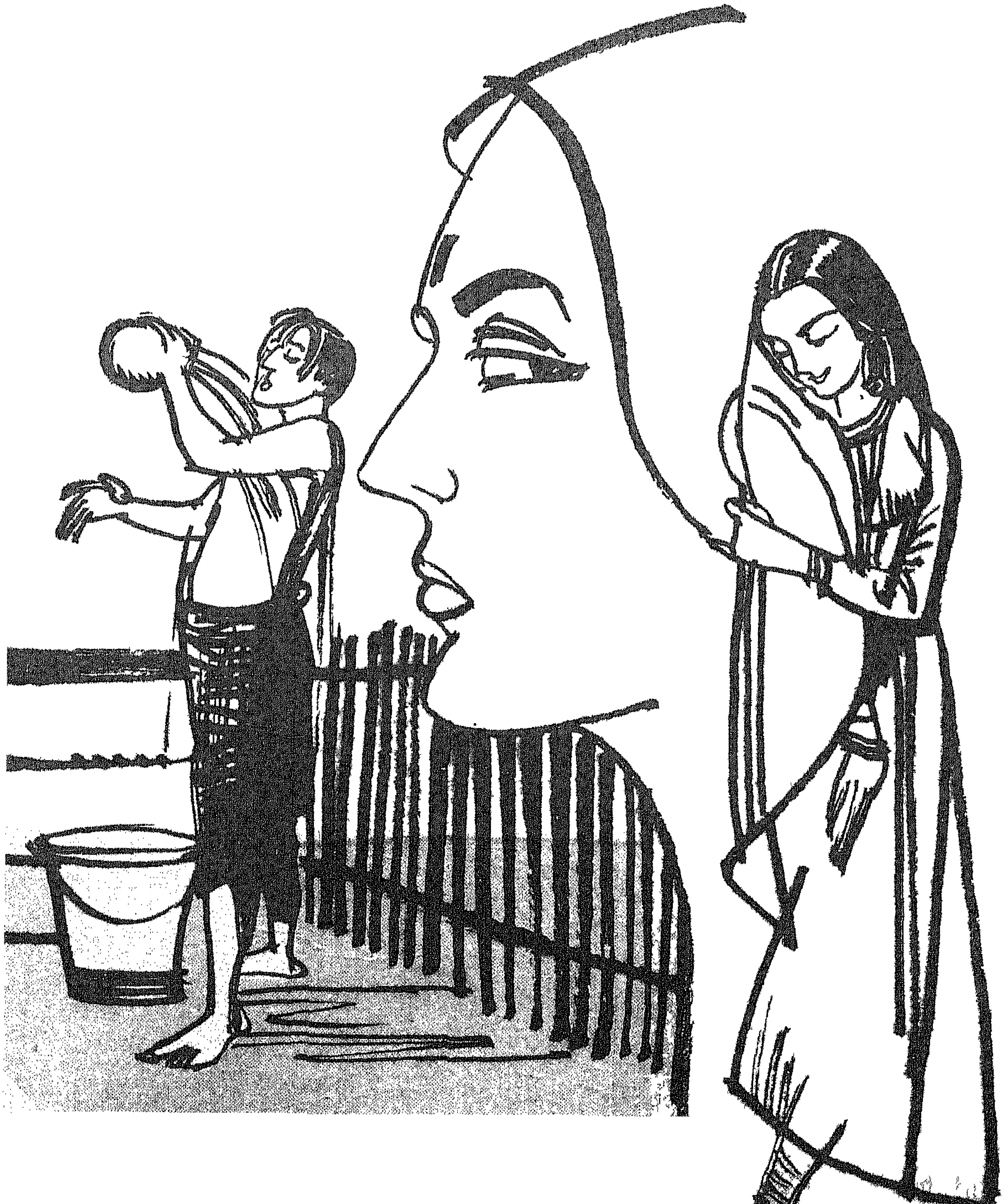

ఉచితము!

అమూల్ బేబీ పుస్తకము

అమూల్ బేబీ పుస్తకము ఇప్పుడు ఉచితంగా తల్లులకు ఇవ్వబడుతుంది. గర్భధారణ, ప్రసవానికి పూర్వం జాగ్రత్త. ప్రసవము, తల్లి పాలు, ఇతర ఆహారములు. మిశ్రమ ఆహారమును అలవాటు చేయుట. పిల్లవాని దినచర్య. పిల్లవాని అభివృద్ధి. జబ్బులను అరికట్టుట, ప్రథమ చికిత్స. పసితనమందలి సాధారణ రోగములు మరియు జబ్బుతో నున్న పిల్లవాని యొక్క సంరక్షణను గురించి వాస్తవికమైన అధ్యాయములు గల ఈ 48 పేజీల పుస్తకము సులభశైలిలో అగ్రగణ్యుడైన ఒక స్పెషలిస్టుచే వ్రాయబడినది.

ఈ క్రింది కూపన్‌ను నింపి
పోస్ట్ బ్యాగ్ 10124,
బొంబాయి-1కు,
ఖర్చుల నిమిత్తం
50 పైసల స్టాంపులతో పంపండి.

పోస్టు బ్యాగ్ 10124కు, బొంబాయి.1
తెలుగులో వ్రాయబడిన అమూల్ బేబీ పుస్తకము యొక్క ప్రతిని ఉచితంగా నాకు పంపండి

స్పష్టమైన పెద్ద అక్షరములలో పేరు మరియు ఎడ్రెస్

TL 102

ASP/ABP/33 TEL

సేది. మొగల్‌ముందరి పిడుస్తున్నట్టు గుర్తుగా వెక్కిళ్ళు వినవడుతూ ఉండేవి.

తల్లి ఆమెను తిట్టే కఠోరమయిన తిట్లు వింటూన్న విశాలకు గుల్‌రుఖ్‌మీద సానుభూతి రెట్టింపయింది. తల్లి పెత్తనాలకు వెళ్ళిపోగానే విశాల దగ్గరికి వచ్చి గుండెలు పగిలేటట్లు ఏడ్చే దామె. అంతలోనే ఫకాలున నవ్వేది. విచిత్రంగా చూస్తూండేది విశాల.

"నీ తల్లిదగ్గిర ఇన్ని పాట్లు పడేబదులు నీ భర్త దగ్గిరికి వెళ్ళిపోకూడదూ?" విశాల ధైర్యంచేసి సాహసం చేశాడు.

విషాదంగా నవ్వి కణతలమీద కొట్టుకుంది గుల్‌రుఖ్. "అమ్మా, లోకులందరికీ నామీద ఎలాటి అభిప్రాయ ముందో నాకు తెలుసు. నేను పడే ఈ దుఃఖాన్నంతా కంటితో మీరు చూస్తున్నారు కాబట్టి మీకు తెలుస్తుంది. కాని అందరికీ ఎలా తెలుస్తుంది? ఇప్పటికి ఆరు పెళ్ళిళ్ళు చేసింది మా అమ్మ. ఒక్కరి దగ్గరకూడా సుఖం లేక పోయింది సరికదా, నరకం అనుభవించాను. నా మొట్ట మొదటి భర్తవద్ద ఏమి సుఖం పొందానో అంతే మిగి లింది నాకు."

"ఏమయ్యా డతను?" విశాల కుతూహలంగా ప్రశ్నించింది.

గుల్‌రుఖ్ కళ్ళలో గిర్రున నీళ్ళు తిరిగాయి.

"ఆయన అరబ్బీదేశంనుండి వచ్చాడు. ఏదో వ్యాపారం ఉందట సొంతానికి. కొన్నాళ్ళు హాయిగా కాపరం చేశాము. నన్నొక రాణిలాగ చూశా డాయన. మా ఇంట్లో ఉన్నన్నాళ్ళూ అతని దగ్గరున్న డబ్బంతా తీసి ఖర్చు పెట్టింది మా అమ్మ. ఆఖరికి అతని చేతిలో దమ్మిడీ కూడా మిగల్లేదు. వాళ్ళ దేశానికి పోయివస్తానని బయలు దేరాడు. కానీ టికెట్‌లేనందుకు మధ్యదారిలోనే పోలీసులు అతణ్ణి పట్టుకుని జైల్లో పెట్టారట. విడిపించమని మా అమ్మ నెన్నివిధాల బతిమాలినా కనికరం చూపింది కాదు." చెప్పడం ఆపి కుళ్ళికుళ్ళి ఏడిచిందామె. "ఏమయిపోయాడో,ఎక్కడున్నాడో ఇప్పటికీ తెలియదు. నా ప్రాణమున్నంతవరకూ ఆ మనిషిని నేను మరిచిపోలే నమ్మగారూ! ఆయన గుర్తుకువస్తే ఎందులోనన్నా పడి చచ్చిపోవాలనిపిస్తుంది."

"తరవాతేమయింది?"

గుల్‌రుఖ్ దుఃఖమంతా మాయమయింది. దాని స్థానంలో క్రోధం అలుముకుంది. చేతిని విదిలిస్తూ, "ఆ చే...సింది, రోగిష్ఠివాళ్ళకీ, ముసలివాళ్ళకీ ఇచ్చి పెళ్ళి చేసింది. వాళ్ళ చాకిరీలు చేసిచేసి ఇలా అయి పోయాను. వాళ్ళ రోగిష్ఠి భార్యలకు సేవలు చెయ్య డానికి నాకు నిఖా కట్టడం, అవసరం తీరిపోయాక నగ లన్నీ తీసుకుని, నానాతిట్లు తిట్టి విడిచిపెట్టడం! ప్రాణం విసిగిపోయింది. ఇప్పుడున్న ఆయన్ని చూశారు కదూ! నక్కమొహం వాడూను. నలుగురు పెళ్ళాలు వాడికి. ఒక్కళ్ళూ నా కాలిగోటికి రారు. నా కాళ్ళు పట్టుకుని పెళ్ళిచేసుకున్నాడు. పెళ్ళయ్యాక అలుసయి పోయాను. వాడికీ, వాడి పెళ్ళాలకీ చాకిరీ చేస్తూ, ఇంత కూడయినా లేకుండా అక్కడెవరు బతుకుతారూ? మా అమ్మ తిట్టినా, ఇంట్లో ఉన్నంతసేపే. అది బయటికి పోయాక నేను హాయిగా ఇంత వండుకుని తిని, మీలాంటివాళ్ళతో కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కూర్చుం టాను. మీరు వక్కనున్నారు, చాలు నాకు. నా

కష్టమంతా మీ బాబు నెత్తుకోగానే మరిచిపోతా నమ్మగారూ!" అంటూ శ్రీనుని ఎత్తుకుని ముద్దులాడింది.

"అయ్యో, పాపం!" అనుకుంది విశాల. పుట్టెడు దుఃఖాన్ని తలపై మోస్తూకూడా పెదవులపై నవ్వును చెరగనీయకుండా తిరిగే గుల్‌రుఖ్ అంటే విశాలకో విధమయిన ఇష్టంకూడా ఏర్పడింది.

ఆ వేళ రాత్రి భోజనాల దగ్గిర మధుతో, "చూడండి. ఎంతయినా తొలి వలపు తొలి వలపే! ఆ మొదటి భర్తను తలుచుకుని కుళ్లిపోతూంది. పాపం, లోకమంతా ఏదో అనుకుంటూంది" అంది విశాల.

"అబ్బో, చాలా సానుభూతి ఏర్పడిందే. నీది సహజంగా మెత్తటి మనసులే. విశాలహృదయంతో ప్రతీ విషయాన్నీ చూస్తావన్నమాట" అన్నాడు మధు.

విశాల సిగ్గుపడింది. "సానుభూతి కేమిలెండి. తన మాటలు వింటే ఎవరికయినా అలా అనిపించక మానదు. మనసు మంచిదే, పాపం. అసలు తనని మీ రెప్పుడయినా చూశారా? ఎంత అందంగా ఉంటుందని!" అన్నది.

"చూడలేదు" అన్నాడు మధు ముక్తసరిగా. పక్కనే ఉంటున్న ఒక అపురూప లావణ్యవతిని తన భర్త ఇంతవరకూ కన్నెత్తి చూడలేదనే భావన విశాల కెంతో సంతృప్తినిచ్చింది.

3

గుల్‌రుఖ్‌కు సినిమాలన్నా, సినిమా పాటలన్నా, ఫాషన్లన్నా ఎంతో ఆసక్తి. సినిమా బొమ్మల పుస్తకాలను చూసి అదేమిటి, ఇదేమిటని విశాలను వేధిస్తూ ఉంటుంది.

ఏనాడో చూసిన సినిమాలను గుర్తుకు తెచ్చుకుంటూ, విశాలతో చెబుతూ పగలబడి నవ్వుతూ ఉండేది. గుల్‌రుఖ్ మాటల్నిబట్టి విశాల ఇంకో కొత్త విషయాన్ని పసిగట్టగలిగింది. సూటూ బూటూ వేసుకుని సినిమా హీరోలా ఉండేవాళ్లను చూస్తే గుల్‌రుఖ్‌కు ఎంతో మోజు.

"మొదటే అటువంటివాణ్ణి పెళ్లిచేసుకునిఉంటే ఆమె కంత చెడ్డపేరు రాకుండా ఉండేదేమో!" అంది ఒకనాడు భర్తతో.

"నువ్వలా అనుకుంటున్నావు కాబోలు! ఆధునిక యువకు లెవరూ తన కింతవరకూ తటస్థించలేదని అనుకోడమెందుకూ? ఒకసారి దారే పోయేవాళ్లనీ, ఎదురింటి స్టూడెంట్స్‌నీ చూస్తే తెలుస్తుంది" అన్నాడు మధు.

విశాల నివ్వెరపోయింది. గుల్‌రుఖ్ విషయమై తన భర్త ఈమాత్రమయినా పరిశీలించారని అనుకునే సరికే ఆమె గుండెల్లో కలకలం బయలుదేరింది. ఒక్క క్షణం మనసులోకి ఒక అనుమానపు తెర అడ్డం వచ్చింది స్వచ్ఛతనంతటినీ కప్పేస్తూ.

ఆరోజునుండీ గుల్‌రుఖ్‌తో మునపటిలాగా స్వేచ్ఛగా మాట్లాడలేకపోతూంది. మధు స్నానం వగైరాలకు పెరట్లోకి వెళ్ళేటప్పుడు, ఏ తడిక సందుల్లోంచో గుల్‌రుఖ్ కళ్లు అతణ్ణి వెంటాడుతున్నాయేమోనని విశాలకు ఒక కొత్త శంక బయలుదేరింది.

భర్తతో మొగల్ సుందరి ఏదో మాట్లాడుతున్నట్లు, తాను జుట్టు విరబోసుకుని ఏడుస్తున్నట్లు ఆమెకు రాత్రింబగళ్లు కలలు వచ్చాయి. ఆ కలలు ఆమె ముఖంలో నల్లటి నీడల్ని సృష్టించిన మాట అబద్ధం కాదు.

"ఏమిటలా ఉంటున్నావు, దిగులుగా?" అని మధు ఒకసారి అడిగాడు.

"ఏం లేదు. ఒంట్లో నలతగా ఉంటూంది" అనేసి తప్పించుకుంది.

కానీ ఇల్లాలి దిగులుకు కారణమేమిటో మధు పసికట్టకపోలేదు. ఎందుకంటే విశాల చాలా రోజులయి మధు దగ్గిర గుల్‌రుఖ్ సంగతులు చెప్పడమూ సానుభూతి చూపడమూ మానేసింది. ఏమడిగితే ఏం అవాంతరం వస్తుందోనని ఊరుకున్నాడు మధు.

కానీ, విశాల మనసులోని దిగులు చివరంటా దాగిపోలేదు. ఒక సుప్రభాతాన కథ పరాకాష్ఠకు చేరుకుంది.

ఆవేళ ఉదయం ఎనిమిది గంట అవుతూంది. వంట ఇంటి పాచిపని కాస్త చూసుకుని, తలంటు పోసుకోడానికి బాత్‌రూమ్‌లో దూరి తలుపు వేసుకుంది విశాల.

ఆమె వేణీభరాన్ని చుట్టగాచుట్టి బాత్‌రూమ్‌నుండి బయటపడేసరికి ఒక అరగంట గడిచింది. తలుపు తీసే సరికల్లా ఆమె కంటపడిన దృశ్యం ఇదీ!

నూతిపళ్లెంమీద నిల్చుని బ్రష్‌తో పళ్లు తోముకుంటున్నాడు మధు. అతని దృక్కులు పక్క ఇంటి తడికమీద ఉన్నాయి. విశాలకూడా తన చూపుల నటు పోనిచ్చింది. ఆ చూపులు నిల్చినచోట, గుల్‌రుఖ్ శ్రీనూను పైకెగరేసి పట్టుకుంటూ కిలకిలా నవ్వుల వానల్ని కురిపిస్తూంది.

ఆ దృశ్యాన్ని చూసిన విశాల మనసు భగ్గున మండిపోయింది. క్రోధాగ్నిజ్వాలలు ఆకాశాని కెగశాయి. విశాల మళ్లీ భర్త నిలుచున్నచోట చూసేసరికి మధు అక్కడ లేడు. విశాలను గమనించి శరవేగంతో లోపలికి వెళ్లిపోయా డెప్పుడో.

విశాల పైకి ఒక్క మాటకూడా అనలేదు. పూజా వగైరాలు ముగించుకుంది. దేవుని పటానికి నమస్కరిస్తున్నప్పుడు ఆమె కళ్లంట బొటబొటా కన్నీటి బొట్లు రాలాయి. మళ్లీ కాస్సేపట్లోనే గుండె దిటవు పరుచుకుంది.

విశాల మనసులో బద్దలవుతూన్న అగ్నిపర్వతాల లావాకు పొగలూ సెగలో ముఖంలో బాగా వ్యక్తమవుతూండటాన్ని మధు చూడనే చూశాడు. ఆమె కళ్లలో లావా గడ్డకట్టి ఉందనీ, తాను పలకరిస్తే అది కన్నీరై ప్రవహిస్తుందనీకూడా అతనికి తెలుసు. తానేమీ దురుద్దేశంతో లేడని ఎలా తెలుస్తుంది విశాలకు? ఏదయినా ఒక అభిప్రాయాన్ని మనసులో ఏర్పరుచుకుందంటే ప్రాణంపోయినా దాన్ని మార్చుకోదు తన ముద్దులభార్య.

తన దృష్టికి ఆనగానే యాదాలాపంగా చూశాడు ఆమెను. తన కర్మ కాకపోతే ఆ ముస్లిమ్ మెర్లిన్ మన్రో అప్పుడే పెరట్లోకి తగలడి పోజులు కొట్టాలా? అయినా అందాన్ని చూసినంతమాత్రాన తప్పేముందీ?

తన భర్తవంక ఇంకొక స్త్రీ కన్నెత్తి చూసిందంటే ఆమెను గొడ్డలితో నరకడానికయినా విశాల వెనుదీయదన్న సంగతి మధుకు తెలియదా?

ఆలోచనలతో తల ఎగలగొట్టుకుని, కిమ్మనకుండా టిఫిను ముగించుకుని ఆఫీసుకు వెళ్లిపోయాడు మధు, సినిమా ప్రోగ్రాం, పువ్వులు, స్వీట్సు అన్నీ ప్లాను వేసుకుంటూ!

ఇంకో అరగంట పోయాక పచ్చింటి గుల్‌రుఖ్ శ్రీనూను ఎత్తుకుని, "అమ్మా, అయ్యగారున్నారా?" అంటూ.

అపర కాళిలాగా నిప్పులు కురిసింది విశాల తలుపు తీస్తూనే. "ఎందుకే? పొద్దున్న నవ్విన నవ్వులూ, వేసిన బాణాలూ చాలవూ? అమ్మా, అమ్మా అని పిలుస్తూ నాకే ఎసరుపెట్టాలని చూశావు గదే! హవ్వా! ఎంత కన్నా తగుదువు! నా పిల్లాణ్ణి ఇకమీదట అంటుకున్నావంటే చేతులు నరికేస్తా! ఇప్పుడర్థమయింది నాకు నీ సంగతి! నీ తల్లి నిన్ను తిట్టిపోసిందంటే ఏమీ

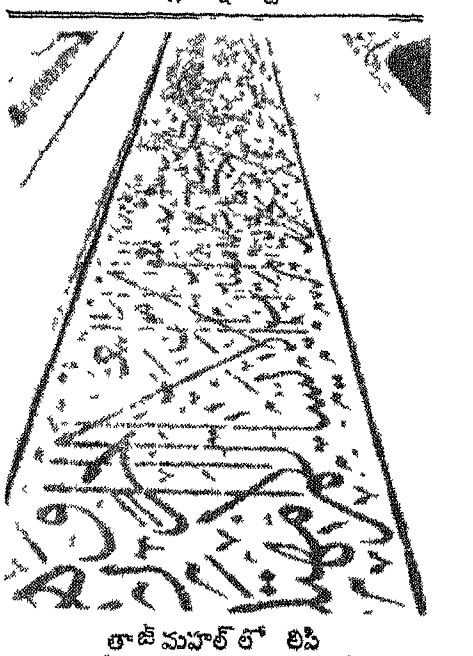

తాజ్ మహల్ లో లిపి
ఫోటో—టి. వి. సత్యనారాయణశాస్త్రి
(హైదరాబాదు)

తప్పులేదు. ఇంకా నరికి పోగులెట్టనీ. పో ముందిక్కడనించి. మళ్లీ ఈగడపతొక్కావో కాళ్లు విరగగొడతాను." శ్రీనూను బరబరా లోపలికి లాక్కుని, గుల్‌రుఖ్ ముఖంమీదే ధడాలున తలుపు వేసేసింది విశాల.

గుల్‌రుఖ్ కళ్లలో ఎప్పటిలాగానే నీళ్లు తిరిగాయి. నిశ్శబ్దంగా తల వంచుకుని వెళ్లిపోయిందామె.

ఆ సాయంత్రానికే, జవాను లిద్దరూ నాలుగు తడికలు తెచ్చి మనుషులు కనపడటానికి వీల్లేకుండా, ఎత్తుగా పాత తడికలమీద కడుతూ ఉండటం చూసిన మధు, "అమ్మయ్య" అని నిట్టూర్చాడు.

"ఇదుగో, వింటున్నారా, ఏ సిక్సరు కన్నారూ? జీపు ఇంకా రాలేదేం? ఈ శ్రీనుగాణ్ణి కాస్త పిలుద్దురూ. పంపుకుతింటున్నాడు నన్ను" అంటూ లోపలినుండి కేకవేసింది విశాల, జరీఅంచు తెల్లచీర సింగారించుకుంటూ. ★